

bragt frem, og jeg kommer dog til at berøre det ganske kort. Med Hensyn til Meltolden har det ærede Medlem faaet Svar fra anden Side (Tolderlund). — Med Hensyn til Fjerkrætolden talte det ærede Medlem meget om det forfærdelige i at lægge en Told af 50 Øre paa en Kylling, men jeg maa gøre opmærksom paa, at det ikke hovedsagelig er Kyllinger, vi indføre, det er Høns, Gæs og Kalkuner, det gælder, naar der er Tale om Fjerkræindførsel. Og det gaar saa vidt, at vore egne Producenter klage over — endogsaa i den Del af Landet, der producerer mest Fjerkræ af den Sort, nemlig Thy — at de ikke kunne blive af med deres Høns, Gæs og Fjerkræ, fordi de ikke kunne konkurrere end ikke i de jydskes Provinsbyer med de Masser af indførte polske Gæs. Jeg ser ikke andet med Hensyn til Fjerkræspørgsmaalet, end at det vilde være til overordentlig stor Gavn, hvis der kom en Told paa disse Varer. — Med Hensyn til Oleomargarinen er det allerede nævnt af det ærede 2det Medlem for 3dje Kreds (Tolderlund), at det er et svagt Punkt. Ja, det skal jeg indrømme, at det er, thi selvfølgelig var det rigtigt, naar vi ønske at faa en Told, at lægge den paa det færdige Produkt, men som det ærede Medlem udtalte, det vil man ikke af Hensyn til den store Befolkning, og derfor have vi foreslaaet Told ikke paa det færdige Produkt, men paa Oleomargarin og premier jus. Vi have gjort det, fordi vi ønske at bevare den danske Tælle og for at skaffe en for Landbruget forøget Indtægt af Tælle, som vi selv producere, thi efterhaanden, som vi ere komne til at slagte flere og flere Kreaturer, og vore Slagterier gaa mere og mere frem, gælder det om at faa udnyttet Af-faldsprodukterne til de bedst mulige Priser. Det er et af de Midler, hvorved vi muligvis kunne skaffe bedre Betingelser for vort Landbrug, naar vi fik Told paa disse Raastoffer, Oleomargarin og premier jus. Jeg indrømmer, det har sine svage Sider, Hensynet til den store Befolknings Tarv.

Saa kom det ærede Medlem ind paa en Statistik, som vi have frembragt her, angaaende svenske og danske Forhold, og han sagde: Ja, her ser man ganske tydelig, at der er en Stagneren i Sverige, idet dets Omsætning kun er stegen fra 516 Millioner Kr. til 660 Millioner Kr., medens den danske Omsætning er stegen med ca. 200 Millioner Kr. i det samme Tiaar. Man kan naturligvis se forskellig paa Tal, men jeg vil dog bede ærede Medlemmer, som have faaet vor Toldbetænkning, at læse

disse Tal og se, om de deri finde nogen Stagneren af de svenske Forhold. For omtrent 10 Aar siden, i 1885, var Sverige et landbrugsindførende Land med for 7 Millioner Kr. om Aaret. Nu er det et landbrugsudførende Land med for 30 Millioner Kr. om Aaret. Det er for det første en Overgang fra et importerende til et eksporterende Standpunkt, men ved Siden deraf en Fremgang af 30 Millioner Kr. Og samtidig er Danmark kun gaaet for 40 Millioner Kr. frem. Jeg siger „kun“ 40 Millioner Kr., det ærede Medlem sagde i Gaar, at vi ere gaaede videre. Jeg siger, at vi ere „kun“ gaaede 40 Millioner Kr. frem, medens Sverige er gaaet 37 Millioner frem. Eftersom Sverige har dobbelt saa stor en Befolkning som Danmark, og da denne Befolkning antagelig spiser dobbelt saa meget af Landets Produkter som den danske, er det svenske Landbrugs Fremgang ogsaa ulige større end det danskes, lige saa vist som det er sikkert, at det her er paavist, at den svenske Handelsbalance er gaaet 60 Millioner Kr. frem, hvorimod den danske er gaaet 8 Millioner Kr. tilbage. Det er Tal, som aldeles klart viser, at der er en stor betydelig Fremgang for de svenske Forhold. Og at det ogsaa er sagt fra anden Side, derom kan jeg henvise til Beretningen fra den danske Konsul i Gøteborg, Hr. Heckscher. Han har i sin Indberetning for 1897 netop været meget stærkt ind paa Undersøgelsen af, hvorledes denne stærke Fremgang i Sverige er fremkommen, og han slutter sin Beretning med at sige, at Hovedaarsagen til, at Sverige er gaaet saa overordentlig stærkt frem, maa søges og findes i, at det svenske Landbrug har faaet Beskyttelse.

Saa udtalte til Slut det ærede Medlem i Gaar, at det var, ligesom der var en Forskydning fra Land til By, som viste, at Byerne havde en stærk og levende Trivsel, fordi de vare beskyttede, og deri er jeg mærkværdigvis for en Gangs Skyld fuldstændig enig med det ærede Medlem. Og jeg kan saa kun sige, at naar der er den Erkendelse, at Toldbeskyttelsen fremmer Byernes Trivsel og hjælper deres Erhvervs-grene frem, hvorfor saa ikke søge gennem de samme Midler at opnaa en Trivsel for Landbrugets Vedkommende? Jeg kan kun sige, at det ligger saa uhyre nær at søge at opnaa det samme der.

Jeg skal hermed slutte, jeg vil kundendnu en Gang sige, at naar vi fra Landbrugets Side have ønsket at faa disse vore Forhaabninger og Ønsker frem paa Toldloven, er det, fordi vi fandt, at det var det naturlige